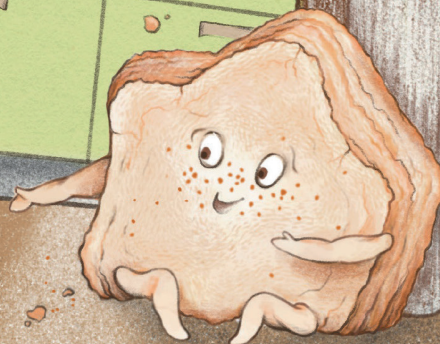

Monika Hučíková

POD STOLEM

aneb
NEOBYČEJNÁ CESTA
MALÉHO DROBKA

Ilustrovala Zuzana Holá

bamboo

Monika Hulíková

POD STOLEM

aneb NEOBYČEJNÁ CESTA MALÉHO DROBKA

Ilustrovala Zuzana Holá

bambôok

Text © Monika Hulíková, 2024

Illustrations © Zuzana Holá, 2024

Graphic design © Klára Šimečková, 2024

Co se doma upekLo?

Útulné kuchyni, kde často voněly maminčiny dobroty, vládl léty prověřený jídelní stůl. Kdysi dávno ho z tmavého dubového dřeva vyrobil zručný truhlář a zub času se na něm na první pohled podepsal jen nepatrně. Kdybyste si ho ale prohlédli zblízka, zjistili byste, že jeho silné nohy neunikly pozornosti červotoče, který v nich zanechal spleť chodbiček.

U toho stolu teď seděla holčička. Jmenovala se Violka, ale pro její kučeravé vlásy, které se jí na hlavě kroutily do nespočtu drobných lokýnek, jí maminka často říkala Kudrlinka.

Labužnický chroupala čerstvě upečenou zázvorovou sušenku a pohupovala u toho nožkama. Bačkůrky jí u toho sklouzly z nohou, a tak se jí prstíky spokojeně vlnily.

U kuchyňské linky naproti poklízela maminka po společném pečení vánočního cukroví. Když zaslechla dcerčino pomlaskávání, podívala se přes rameno a spiklenecky zamrkala:

„Povedly se, co Kudrlinko? Děkuju, žes mi pomáhala. Ale stejně to určitě dopadne jako každý rok. Nejdřív se po nich můžete utlouct a na Štědrý den si jich s tatínkem zase ani nevšimnete!“

Violka se pokusila ohradit a vyprskla přitom z plné pusy na stůl pár drobečků. Maminka je hned hbitě smetla do dlaně. U dřezu si ruce důkladně oprášila a vyhlédla přitom ven širokým oknem. Ten pohled měla moc ráda.

Dům stál na kopci a bylo odtud vidět na protější lesnaté stráně. Ty se ale teď topily v šedivém oparu, jak se na ně už od brzkého rána snášel hustý déšť. Ač byl prosinec, vzduch byl cítit skoro jarním teplem a po sněhu ani památky.

Jako by se počasí snažilo kalendář ošálit.

„Skočím ještě do prádelny a pak ti pomůžu s domečkem,“ prohlásila maminka a zmizela z kuchyně do chodby.

Violka chtěla mamince u prádla pomáhat, jenže nejdřív musela vymyslet, jak naložit s nepřiznanými drobečky, které jí skončily v klíně, i s těmi, které se jí nalepily na prstíky.

Na společné pečení si i přes maminciny protesty totiž prosadila své oblíbené šaty. Teď po nich starostlivě přejela očima. Maminka měla pravdu, tyhle sušenky vážně hrozně drobí.

Dlouho se ale nerozmýšlela a utřela si dlaně o punčocháče. Zbývalo jen po vzoru maminky ručky lehce oprášit.

Jeden drobeček jí ale navzdory veškeré snaze v klíně zůstal. Violka ho uchopila mezi palec a ukazováček a chvíli si ho pozorně prohlížela. Sledovala jeho křehký povrch posetý skořicovými tečkami. Připomínal jí hvězdičku, a jak se od něj odráželo světlo, vypadal skoro jako živý. Dívence proletěla hlavou myšlenka, co by se stalo, kdyby drobek opravdu živý byl. Připadal jí tak zranitelný.

Nakrčila nos a jemně ho z rozevřené dlaně sfoukla. Dopadl vedle židle na podlahu. Violka se nepatrně odstrčila od stolu a pak se ze svého místa vysoukala.

„Mami, počkej, pomůžu ti!“ zavolala do chodby a lovila přitom zpod stolu zatoulané bačkůrky.

Už už chtěla vyběhnout za maminkou, ale vtom se zarazila. Rozhlédla se, jako by to, co se právě chystala udělat, snad bylo zakázané. Ještě krátce zaváhala, ale pak zamířila k té největší kuchyňské skříni, kde byla spíž. Così šustivého v ní popadla a vyběhla z kuchyně provoněné zázvorem.

U stolu se rozhostilo ticho. A protože se ten maličký, věčně hladový červotoč ze svého dřevěného bludiště už dávno odstěhoval, mohl se stůl po Violčině odchodu zdát docela opuštěný.

Jenže zdání občas klame.

Pod stolem je živo

Do liduprázdné kuchyně se přes okno vkradl tenounký sluneční paprsek, kterému se podařilo prodrat přes zamračenou oblohu. Dopadl přímo pod kuchyňský stůl a jeho záře tam odhalila cosi třpytivého.

To se odkudsi vynořil malinkatý tvor. Vypadal podivně, nejspíš jako zářící mravenec v krunýři, který se sem zatoulal z dávno minulých dob. Ploché, protáhlé tělo měl pokryté stříbřitými šupinkami, z hlavy mu trčela dvě tykadla a ze zadečku vyrůstaly tři ocásky, které působily, jako když si navzájem nerozumí – každý si to mířil, kam se mu zachtělo.

Tvoreček měl naspěch. Cupital k drobečku, který Violka upustila na zem a který teď ležel zpola zaklíněný pod odsunutou židlí.

Zdálo se, jako by si ten podivný stříbrný tvoreček běžel na drobkou pochutnat. Když k němu ale dorazil, naklonil se a seč mu síly stačily, zatlačil do židle, pod kterou byl drobek uvězněný. Oči mu při té námaze vylézaly z důlků, tváře mu úsilím zčervenaly.